

ע"פ 31045/03/14 - שחר אלגאוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

24 יוני 2014

ע"פ 31045-03-14 אלגאוי(אסיר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 240712/13

לפני:
כב' השופט אברהם טל, נשיא - אב"ד כב' השופטת זהבה בוסתן
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

המערער	שחר אלגאוי
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בת.פ. 14186-06-13 (בימ"ש שלום ראשל"צ) בביצוע שתי עבירות של התפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") בשתי עבירות של גניבה לפי סעיף 384 לחוק ובעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק.

על המערער הוטלו עליו 24 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין, קנס בסך 1,000 ₪ ופיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪.

2. מלכתחילה היה הערעור מכון כלפי הכרעת הדין וכלפי גזר הדין אך במהלך הדיון בערעור ב"כ המערער חזר בו מהערעור כלפי הכרעת הדין, לאחר ששמע הערותיו, והתמקד בערעור כלפי גזר הדין.

3. כתב האישום החזיק שלושה אישומים.

על פי עובדות האישום הראשון התפרץ המערער ביום 2.6.13 לדירה בראשל"צ בכך שפתח את חלון חדר השינה, נכנס דרכו לדירה וגנב מתוכה רכוש רב.

על פי עובדות האישום השני ביום 1.6.13 התפרץ המערער לדירה בראשל"צ, בכך שפתח את חלון הסלון, החדיר ידו מבעד לחלון וגנב מחשב נייד.

על פי עובדות האישום השלישי נמצא המערער ביום 2.6.13 ברח' אלנבי בת"א כשברשותו רכוש החשוד כגנוב.

4. בגזר הדין ציין בימ"ש קמא כי המערער, שהתפרץ לשתי דירות, פגע לא רק ברכושם של בעליהם אלא גם בפרטיותם.

בימ"ש קמא קבע כי מתחם העונש ההולם בגין כל אחד משני האישומים הראשונים הוא בין 12 ל-24 חודשי מאסר ובגין האישום השלישי מתחם העונש נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר.

בקביעת העונש בתוך המתחם התחשב ביהמ"ש קמא בגילו של המערער (46), ובעברו הפלילי, הכולל 7 הרשעות קודמות ובכלל זה עבירות רכוש וסמים, וקבע כי התמכרותו לסמים עומדת ביסוד ביצוע העבירות. ביהמ"ש קמא התחשב לקולא בעובדה כי בתשע השנים האחרונות לא נפתחו כנגד המערער תיקים עד לאירועים נשוא כתב האישום.

בימ"ש קמא קבע כי נסיבותיו האישיות של המערער, עברו הפלילי, אי נטילת אחריות והעדר הליך טיפולי אינם מצדיקים סטייה מהמתחם או הטלת עונש בגבול הנמוך של מתחם הענישה, יחד עם זאת, יש בעובדה כי הפריצות בוצעו באותו לילה והרכוש החשוד כגנוב עמו נתפס המערער נלקח מאותן התפרצויות, כדי להצדיק חפיפה חלקית של העונשים.

5. בנימוקי הערעור ובטיעוניו בפנינו טען ב"כ המערער כי העונש שהוטל על המערער חמור ובלתי מידתי. מדובר בעבירות התפרצות לשתי דירות סמוכות, כאשר אחת מהן התבטאה "רק" בפתיחת חלון ונטילת מחשב דרכו אך בימ"ש קמא קבע לשתי עבירות ההתפרצות את אותו מתחם ענישה ובפועל הטיל עונש של 12 חודשים בגין כל אחת מהעבירות, במצטבר. ב"כ המערער סבור כי על עבירת ההתפרצות המתוארת באישום הראשון אמנם היה ראוי להטיל 12 חודשי מאסר אך לא היה מקום להטיל 12 חודשי מאסר גם על ההתפרצות הנוספת המתוארת באישום השני. ב"כ המערער גם חולק על המתחמים שקבע בימ"ש קמא לעבירות ההתפרצות. לטענתו, הרף התחתון הראוי בעבירות התפרצות הוא של 8 חודשי מאסר ואפילו 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות. באשר לעבירת החזקת רכוש חשוד כגנוב קבע בימ"ש קמא כי הרף העליון הוא העונש המכסימלי שניתן להטיל על עבירה זו.

ב"כ המערער ביקש, בשל סמיכות המועד ומקום הדירות הנפרצות, לראות בשתי ההתפרצויות עבירת התפרצות אחת.

6. ב"כ המשיבה טוען כי המתחמים שקבע בימ"ש קמא הם מתחמים ראויים והעונש בנסיבות העניין הולם את חומרת מעשיו של המערער ואת עברו הפלילי.

7. לאחר שעיינו בהודעת הערעור ושמענו את טענות ב"כ הצדדים הגענו למסקנה כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא.

המערער פרץ לשתי דירות באותו לילה וגנב מכל אחת מהן רכוש. העובדה כי שלל הפריצה מאחת הדירות הסתכם בפריט אחד בלבד אינה משנה לעצם העבירות שביצע המערער ולפגיעתו בערכים המוגנים.

8. אנו דוחים את טענת הסנגור לפיה יש לראות בשתי ההתפרצויות עבירת התפרצות אחת. העובדה כי המעשים נעשו בסמיכות מקום וזמן אינה הופכת אותם למעשה אחד. יש לזכור כי הפגיעה בערך המוגן,

דהיינו בפרטיות וברכוש, בוודאי שאינה אחת מבחינת בעלי הדירות; כל בעל דירה ודירה והנזק והצער שנגרם לו עצמו. כמו כן אנו דוחים את הטענה כי הלכה למעשה ביהמ"ש הטיל על כל אחד ממעשי הפריצה עונש מאסר של 12 חודשים וצבר אותם זה לזה באופן שעונש המאסר הכולל הגיע לכדי 24 חודשים. טענה זו מבוססת על ההנחה כי ראוי היה להטיל על המערער עונש בגבול הנמוך ביותר של המתחם, ולא היא. כפי שביהמ"ש ציין מפורשות בגזר הדין, ואנו תמימי דעים עמו, בנסיבות מקרה זה אין הצדקה להטיל עונש בגבול הנמוך של המתחם הגם שבשל העובדה כי מדובר בשני מקרים שבוצעו באותו לילה מצא לחפוף חלקית את העונשים.

המערער בעל עבר פלילי בעבירות סמים ורכוש וריצה בעבר עונשי מאסר. הוא מכור לסמים, ולא מצאנו כי המערער נמצא בהליכי שיקום. בנוסף, המערער לא נטל אחריות ורק במועד מאוחר במהלך שמיעת הערעור חזר בו מהערעור על הכרעת הדין.

בנסיבות אלה לא מצאנו כי יש מקום להתערב בהכרעת הדין ששקלה את כל השיקולים הרלוונטיים ואיזנה ביניהם כראוי.

הערעור נדחה.

ניתן והודע היום כ"ו סיוון תשע"ד, 24/06/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

שמואל בורנשטיין, שופט

זהבה בוסתן, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**